

ΑΝΝΑ ΔΑΡΔΑ-ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ

ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΙ ΣΕΡΠΑΝΤΙΝΕΣ

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

1 ∞ Τα λάθη πληρώνονται

ΚΡΥΟΣ αέρας σάρωνε τους σκοτεινούς δρόμους κι έφερνε πότε πότε απόηχους μουσικής. Η γυναίκα στάθηκε στη διασταύρωση Καρνεάδου και Ηροδότου και κοίταξε το ρολόι της. Δύο και τέταρτο. Ο δρόμος ήταν άδειος. Ωστόσο, περίμενε στη διάβαση ν' αλλάξει το φανάρι.

Γύρισε απότομα. Θα μπορούσε να ορκιστεί ότι άκουσε βήματα. Δεν υπήρχε ψυχή ως το νοσοκομείο του Ευαγγελισμού. Πήρε βαθιά ανάσα κι έσφιξε τη ζώνη του παλτού.

Όλα είχαν τελειώσει. Δεν γινόταν αλλιώς. Έπρεπε να προλάβει πριν διαδοθεί η φήμη που είχε αρχίσει να σέρνεται σαν φίδι στα πόδια. Κυρίως πριν πλακώσει η αστυνομία κι αρχίσουν έρευνες. Αυτός ο κρετίνος ο Γκόφας έφταιγε. Μεγάλο λάθος να τον πάρει στη δουλειά της. Αλλά την έκανε καλά, επίσης ήταν νόστιμος, κι αυτό βοηθούσε. Πάντα βοηθά, χαμογέλασε βεβιασμένα. Τώρα δεν ωφελούσε να το σκέφτεται. Είχε γίνει το κακό. Κρίμα. Ήταν στρωμένη δουλειά. Λογάριαζε πως θα κρατούσε. Καμιά φορά ονειρευόταν πως μπορούσε να κρατήσει για πάντα.

Μια δυνατή πνοή αέρα παρέσυρε μια νάιλον σακούλα, το διαφημιστικό μιας εφημερίδας, παρακάτω. Τάραξε τα φυλλώματα των δέντρων. Χτύπησε ένα παντζούρι. Γύρισε αλαφιασμένη. Κανείς. Με σφιγμένο στομάχι προσηλώθηκε στο φανάρι, χωρίς να το βλέπει.

Έπρεπε να χαθεί. Μέχρι να καθίσει ο κουρνιαχτός. Μετά θα έβλεπε. Αν έφευγε τώρα αμέσως... Μπορούσε να ειδοποιήσει αργότερα την αδελφή της ότι είχε στραβώσει η δουλειά. Πάντως εκείνη δεν είχε λόγο ν' ανησυχήσει. Ελάχιστοι ήξεραν

τη συγγένειά τους. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά τους έρημους δρόμους. Να φύγει. Να φύγει τώρα που ο δρόμος ήταν ανοιχτός. Τώρα που είχε την ευκαιρία. Έβγαλε το κινητό από την τσάντα.

Την έλουσε το φως των προβολέων ενός αυτοκινήτου που πέρασε με ταχύτητα. Σάλειψαν οι σκιές. Ο αέρας έφερε ανοίκειους θορύβους. Μέγγενη ο τρόμος τής έσφιξε το στήθος. Η έξαψη της φυγής χάθηκε. Σαν άγαλμα στάθηκε στην άκρη του πεζοδρομίου. Στροβιλίστηκε στη δίνη του πανικού. Κρύος ιδρώτας έσταξε στη σπονδυλική στήλη. Τα πόδια βούλιαξαν στο πεζοδρόμιο. Άλλαξε το φανάρι. Δεν κουνήθηκε.

Μπροστά στα βουβά μάτια ξετυλίχτηκε ξανά η σκηνή στον Ευαγγελισμό. Είδε τη ρυτίδα να χαράζει το μέτωπο, όση ώρα έλεγε τα προετοιμασμένα λόγια. Την παγωμένη λάμψη να περνά από τα μάτια, που στένευαν όσο εξηγούσε πως δεν είχε άλλη επιλογή. Είχε αναγκαστεί, είπε.

«Δεν θα ζητήσω ποτέ τίποτα. Δεν θέλω παιχνίδια με τη φωτιά. Η σιωπή συμφέρει εμένα πρώτα πρώτα. Δεν είμαι ηλίθια», είχε προσθέσει, να εγγυηθεί την υπόσχεση.

Δεν πρόλαβε να ξεστομίσει τα λόγια και κατάλαβε πως είχε σκάψει το λάκκο της. Κρεμάστηκαν στον αέρα οι λέξεις της μονόπλευρης κουβέντας. Φώτισαν σαν προβολείς το μυστικό, που σαν κτήμα πια θα μοιράζονταν οι δυο τους στο διηνεκές. Η απειλή στο βλέμμα τη χτύπησε σαν χαστούκι κι έκανε ένα βήμα πίσω.

Βέβαια, είχε ανακτήσει αμέσως τον έλεγχο. Κατάφερε να χαμογελάσει, να σταθεροποιήσει τη φωνή όταν υποσχέθηκε ξανά ότι κανείς δεν θα μάθαινε τίποτα. Ποτέ. Ανασήκωσε τους ώμους σαν να μην έφταιγε, σαν να ήταν κι αυτή θύμα μιας μοίρας που έπαιζε ανόητα παιχνίδια, κι απομακρύνθηκε. Όμως ήξερε ότι οι θεατρινισμοί δεν ωφελούσαν. Η απειλή ήταν σαφής. Όπως κι ο εκβιασμός.

Το μαρσάρισμα ενός τζιπ που ξεκινούσε κομματιάσε την παγωμένη εικόνα που είχε εγκλωβίσει το νου. Ανοιγόκλεισε τα

μάτια, κοντανασαίνοντας. Η οργή φούσκωσε το στήθος. Τι στο διάολο την είχε πιάσει και είπε τόσες μαλακίες; Έπρεπε να πάρει τα λεφτά και να την κάνει. Στα βουβά. Είχε ξεκουτιάνει. Η σιγουριά των τελευταίων ετών είχε στομώσει το ένστικτο.

Ό,τι έγινε έγινε, αναστέναξε και τίναξε το κεφάλι. Λύθηκε ο κόσμος στον ανχένα κι απλώθηκαν θάλασσα τα καστανόχρυσα μαλλιά στους ώμους. Έβγαλε τα δήθεν μυωπικά γυαλιά με μαύρο σκελετό που φορούσε και τα έχωσε στην τσάντα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Έριξε μια ματιά στη βιτρίνα με τα λουλούδια δίπλα. Η μεταμόρφωση ήταν σαρωτική. Στη θέση της αυστηρής, στεγνής μεσήλικης στεκόταν μια νέα, όμορφη γυναίκα. Χαμογέλασε στο είδωλο και διέσχισε την Ηροδότου, συνεχίζοντας στην Καψάλη με γρήγορο βήμα και βλέμμα προσηλωμένο στο πεζοδρόμιο.

Με λίγη τύχη κι ένα καλό σχέδιο μπορούσε να βγει από τη δύσκολη θέση. Είχε περάσει πολύ χειρότερα. Άλλωστε το πιθανότερο ήταν να μη συμβεί τίποτα. Κανέναν δεν συνέφερε να μαθευτεί η αλήθεια. Ούτε τα εγκλήματα είναι τόσο εύκολα. Τραβούν την προσοχή, φανερώνουν μυστικά. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ν' αποτραβηχτεί για λίγο. Μέχρι να σβήσει η φήμη. Κι ύστερα κάτι άλλο, κάπου αλλού. Πέρασε τη Νεοφύτου Δούκα βυθισμένη στις σκέψεις.

Θα έλεγε στην αδελφή της πως είχε χρειαστεί να γυρίσει επειγόντως στο Μιλάνο για κάτι δουλειές. Δεν της είχε πει ποτέ ότι ήταν το μόνο μέρος όπου δεν μπορούσε ποτέ να ξαναπατήσει.

Η σκέψη πως θα γύριζε στο σπίτι της σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, τη φόβισε. Καλύτερα να πήγαινε στο πατρικό, σκέφτηκε. Είχε πάντα το κλειδί μαζί με τ' άλλα, στο τσεπάκι της τσάντας. Στάθηκε, άνοιξε την τσάντα κι έπιασε τα κλειδιά να βεβαιωθεί. Έβαλε μέσα και το κινητό, να μην της πέσει από την τσέπη. Η λύση του πατρικού την ανακούφισε. Κανείς δεν ήξερε την ύπαρξη του μικρού διαμερίσματος στο Μετς. Μόνο η αδελφή της, που δεν το χρησιμοποιούσε ποτέ. Άνοιξε βήμα.

Πέρασε τη Νεοφύτου Βάμβα και στο Βρετανικό Συμβούλιο έστριψε στο παρκάκι της πλατείας Κολωνακίου. Καλύτερα να έπαιρνε τα μέτρα της, σκέφτηκε. Με το ταξί θα πήγαινε πίσω στον Ευαγγελισμό, όπως πριν. Θα χανόταν στο πανδαμόνιο της εφημερίας και θα έβγαινε στην πιάτσα της Μαρασλή. Θα άφηνε το ταξί στο Καλλιμάρμαρο και θα συνέχιζε στην Ευφράνορος με τα πόδια. Χαμογέλασε με τις προφυλάξεις. Ήταν δραματικές και γελοίες, αλλά την καθησύχαζαν. Τη νύχτα βαθαίνει ο φόβος, παρηγορήθηκε και διέσχισε το παρκάκι με ελαφρύ ρυθμικό βήμα. Έφτασε στο φανάρι, στη στάση των λεωφορείων της Πατριάρχου Ιωακείμ. Ωραία, είχε ταξί στην πιάτσα απέναντι.

Τότε άκουσε το σφύριγμα και γύρισε. Αναμμένα κάρβουνα τα γυαλιστερά μάτια του αρπακτικού πουλιού κόλλησαν στα δικά της. Πάγωσε. Τα γαμπά νύχια τής ξέσκισαν το μπράτσο. Τρελαμένη από την αγωνία, έκανε ένα βήμα στο κενό.